

TREBALL

any : 1963

MINISTERIO DE CULTURA

0230

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

treball

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VOS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Núm. 242 — Barcelona, gener 1963

Preu : 1 pta.

RADIO ESPANYA INDEPENDENT

(Estació Pirenaica)

Emet diàriament de les 7 fins a dos quarts de 8 del matí, per ones curtes de 30, 39 i 43 metres.

De dos quarts de 6 de la tarda a dos quarts d'una de la matinada, per ones curtes de 30, 39 i 43 metres.

Els diumenges emet un programa de sobretaula de un quart de 2 a un quart de 3 de la tarda per ones curtes de 30, 39 i 43 metres.

Els dilluns i dijous, emet en català.

CATALANS : ESCOLTEU-LA !

CAP A LA PREPARACIO DE LA VAGA GENERAL POLITICA

LA PAU, INTERES SUPREM DELS POBLES D'ESpanya

Els pobles del món han rebut en pau l'arribada de l'Any Nou després d'haver viscut en l'últim trimestre del 1962 la crisi internacional més greu de la post-guerra.

Com a resultat dels actes agressius dels imperialistes yanquis, que preparaven una intervenció militar directa contra Cuba, la humanitat es trobà durant l'última quinzena del mes d'octubre a la vora mateixa de la guerra termonuclear.

La ferma política de pau de la URSS i el bon sentit dels seus dirigents permeten en d'evitar en l'últim minut l'esclatament de la guerra, que hauria pogut convertir en cendres cents de milions d'éssers.

El món sencer, alarmat legítimament pel perill a què es veié abocat, va saludar joiós les iniciatives del president del Govern soviètic Nikita Khruixtxov que permeten de trobar un terreny de compromís per a la solució de la crisi.

El compromís que permeté de superar la crisi del Caribe va ser un triomf de la raó i del seny, una victòria dels partidaris de la pau sobre les forces de la guerra.

Els imperialistes no van lograr exportar a Cuba la contrarevolució ni desfermar la guerra mundial. Els pobles del món van veure pràcticament com és possible imposar la pau a les forces de la guerra, com els principis de la coexistència prevaleixen sobre els principis de la força.

Es cert que els imperialistes yanquis no han renunciat al seu propòsit d'ofegar la revolució cubana. Però la URSS i les forces partidàries de la pau permaneixen al costat de l'heroic poble de Cuba per tal d'impedir que els Estats Units violin la seva promesa de no invadir Cuba.

La Cuba revolucionària seguirà essent un exemple viu de com en la nostra època qualsevol poble pot treure's de sobre el jou imperialista i emprendre un camí independent, un exemple viu de com el socialisme està convertint-se en la força determinant del desenvolupament de la humanitat.

La solució pacífica donada a la crisi cubana va desencadenar la ràbia dels bel·licistes més recalitrants del camp imperialista, entre els quals es troba la camarilla franquista, els òrgans de premsa de la qual destil·len amargor perquè els Estats Units no han invadit Cuba i liquidat el règim popular encapçalat per Fidel Castro.

Des de posicions diferents, els dirigents dels Partit Albanès del Treball, recolzats pels camarades del Partit Comunista de Xina, combaten la política de coexistència pacífica del govern de la URSS i critiquen el compromís soviètic-americà que ha salvat la pau.

El Partit Socialista Unificat de Cata-

lunya comparteix plenament la posició exposada pel Partit Comunista d'Espanya en els recents Congressos dels Partits germans de Hongria, Itàlia i Txecoslovàquia, d'identificació amb la política del PCUS, d'entera aprovació de la conducta seguida pel govern de la URSS i pel camarada Khruixtxov durant la crisi de Cuba i de condemna de la tesi aventurera i antimarxista que defensen els dirigents albanesos i que recolzen els camarades xinesos. La política de pau de la URSS, fermament i intel·ligentment defensada pel govern soviètic i pel camarada Khruixtxov, ha salvat Cuba i la pau mundial.

La política d'oposició a tot compromís, que defensen els dirigents albanesos i els camarades xinesos, conduiria inevitablement a la guerra termonuclear. Aquesta posició és contrària als principis del marxisme-leninisme i a la política de coexistència pacífica definida pels XIX i XXII Congressos del PCUS, que han fet seva tots els Partits Comunistes.

La gran missió del Comunisme és acabar per sempre amb les guerres. Correspon en primer lloc als comunistes fer impossible l'esclatament d'una guerra que exterminaria centenars de milions d'éssers i deixaria als supervivents un món desfet, la reconstrucció del qual necessitaria l'esforç de diverses generacions.

D'altra banda, el Comunisme no necessita de la guerra per a triomfar. Cada dia de pau universal porta avantatge al socialisme en la competició amb el capitalisme a escala mundial. La coexistència pacífica, indispensable per a salvaguardar l'existència de tots els pobles de la terra, és el marc en el qual ha de tenir lloc l'emulació econòmica entre els dos sistemes que conduirà inevitablement al triomf final del Comunisme.

El PSU de Catalunya desitja sincerament que el PC de Xina rectifiqui les seves posicions errònies i s'uneixi als altres Partits Comunistes del món en la condemna dels dirigents albanesos i en la lluita per la coexistència pacífica i els altres postulats de la Declaració de Moscou de novembre del 1960, que segueix essent el programa comú dels Partits Comunistes.

La crisi del Caribe va posar dramàticament de relleu el gravíssim perill que suposa per als pobles d'Espanya l'existència de bases americanes en el nostre territori.

Mentre durà el bloqueig marítim de Cuba, les bases americanes a Espanya van estar constantment en estat d'alerta, amb els avions i equips de bombardeig enllestits per a llençar-se a l'aire al primer senyal. Si hagués esclatat la guerra, Espanya hauria estat utilitzada pels Estats Units com a base d'atac i, en conseqüència, s'hauria convertit en blanc preferent de les represàlies soviètiques. Tenint compte de la lo-

calització de les bases americanes i de la utilització dels nostres ports per part de la Sisena Flota dels Estats Units, cal suposar que dos terços de la població espanyola haurien mort en les primeres hores de la guerra.

Sortosament la crisi del Caribe va derivar vers la negociació quan el xoc semblava inevitable i Espanya es va salvar de la destrucció. Però l'amenaça subsisteix.

L'esperit de guerra freda que segueix presidint la política exterior d'Estats Units i dels seus aliats, alimenta nombrosos centres de tensió internacional susceptibles de desembocar en una guerra nuclear que, amb l'existència de bases americanes a Espanya, ens arribaria inevitablement. D'aquí que l'interès suprem dels pobles d'Espanya sigui treure el nostre país de la primera línia de combat en una eventual guerra atòmica.

Amb aquest fi, el PSU invita la classe obrera i tot el poble de Catalunya a lluitar perquè el govern espanyol seguint l'exemple del Marroc i d'altres Estats adopti les mesures següents :

- 1) Denúncia del pacte hispano-nordamericà del 1953, que expira el setembre de l'any corrent.
- 2) Ocupació per l'Exèrcit espanyol de les bases nordamericanes mentre es procedeix a llur desmantellament.
- 3) Adopció d'una política exterior de neutralitat, de recolzament al desarmament general i complet i de relacions amistoses amb tots els Estats.

Aquestes mesures liquidarien el perill que Espanya pugui ser utilitzada com base d'agressió pels Estats Units i, en conseqüència, liquidarien també el perill de les represàlies soviètiques; també serien una aportació efectiva a la consolidació de la pau mundial, car contribuirien a aïllar els elements més reaccionaris i agressius de l'imperialisme.

Els pobles d'Espanya estan vitalment interessats a què els conflictes internacionals pendents es resolguin mitjançant la negociació pacífica i que s'arribi a un acord internacional per a establir el desarmament general i complet, la qual cosa seria, en les circumstàncies actuals, la millor assegurança contra la guerra. El desarmament general i complet permetria dedicar a fins productius els immensos recursos que són invertits en despeses militars i liquidar en pocs anys l'enderrament i la misèria que encara sofreixen milions de persones en tots els continents. A Espanya el desarmament alliberaria recursos suficients per a impulsar vigorosament el progrés econòmic, cultural i social dels pobles d'Espanya.

Tanmateix seria il·lusori esperar que el Govern del general Franco adoptés de bon grat aquesta política. La dictadura franquista donà bases militars als Estats Units

per tal d'assegurar-se el seu suport front a l'hostilitat del poble espanyol. Per tal de conservar aquest suport, Franco no sols mantindrà les bases americanes sinó que farà tot el que pugui per tal d'afiar la tensió internacional i d'empènyer el món cap a la guerra. Una política exterior com la que proposem només pot imposar-se en lluita contra la dictadura.

El PSU de Catalunya, enterament identificat amb el PC d'Espanya, proclama la seva disposició a col·laborar amb qualsevol grup polític o social, amb tota personalitat política o de la cultura, de l'Exèrcit o de l'Església, que estigui disposada a treballar per la pau. Considerem que l'acció per la pau, per allunyar Espanya del perill de ser exterminada en una guerra nuclear, ha d'unir en l'acció a tots els homes i dones de bona voluntat, qualssevol que siguin les seves divergències sobre altres problemes de política interior o exterior.

El PSU de Catalunya entèn que organitzar la lluita de masses per la pau a cada lloc és avui una tasca principal dels comunistes i de tots els lluitadors d'avantguarda. Combinant les formes d'acció legals i extra-legals: mitjançant conferències públiques, col·loquis, articles, poemes, dibuixos i pintures; mitjançant fulls clandestins, inscripcions a les parets, parades de treball, vagues i manifestacions, hem d'aconseguir que des de cada racó de Catalunya s'exigeixi que sigui derogat el pacte hispano-nordamericà de 1953, que l'Exèrcit espanyol ocupi les bases americanes, i l'adopció d'una política exterior de neutralitat, favorable al desarmament, i de relacions amistoses amb tots els països.

II

UN ANY QUE POT SER DECISSIU

L'any 1963 comença en un moment de clar ascens del moviment antifranquista de masses i tot indica que pot ser un any decisiu per als pobles d'Espanya.

La lluita de la classe obrera i de les masses populars no assoleix en aquest moment formes tan agudes com en els mesos d'abril i maig de l'any passat, però el mar de fons existent és més amenaçador que no ho era fa un any i pot no tardar a reflectir-se en la superfície amb vagues i altres accions antifranquistes obertes.

Difícilment es trobaria una empresa on els treballadors no tinguin presentada una demanda de millora de salari.

Aquesta onada reivindicativa avança en una situació que difereix substancialment de la que hi havia l'any passat. Avui els treballadors tenen un nivell de consciència i una experiència de lluita molt superiors a les que tenien aleshores, mentre que la dictadura s'ha afeblit sensiblement en aquest període.

Durant les vagues d'abril i maig els treballadors van veure que, àdhuc després d'haver declarat l'«estat d'excepció», el Govern no va atrevir-se a ordenar que fós emprada la força i va haver d'accedir a bona part de les demandes dels vaguistes. Centenars de milers de treballadors van aprendre per experiència pròpia que lluitant units i anant a la vaga en gran escala, s'obria bretxa en el bloqueig dels salaris i s'obligava als patrons i al govern a fer concessions. Els destacaments més avançats de la classe obrera van sentir que havia arribat l'hora de fer vagues, no sols per arrencar determinades reivindicacions econòmiques que porten una millora circumstancial, sinó també per reivindicacions polítiques que portin els pobles d'Espanya cap al seu objectiu essencial: posar fi a la dictadura franquista, aconseguir un canvi democràtic.

La participació a les vagues d'abril i maig de mig milió de treballadors d'indus-

tries i regions diferents, amb condicions de salari i de treball sensiblement diferents, s'explica sobre tot per la consciència existent entre els nuclis més avançats de la classe obrera que, a Espanya, tota vaga econòmica és també una vaga contra la dictadura, és a dir: té un fons polític.

Les vagues d'abril i maig esberlaren profundament l'edifici franquista. Assestaron un cop mortal als Sindicats Verticals i impulsaren vigorosament el moviment d'oposició sindical. Els jerarques sindicals van ser desbordats i arraconats pels treballadors que, en el curs de la lluita, crearen a les empreses comissions obreres unitàries que van assumir la direcció de la vaga i la representació obrera davant dels patrons i de les autoritats.

Sota l'èstimul de les lluites obreres, es va desenvolupar l'oposició al règim entre les capes no proletàries del poble, especialment entre els estudiants i intel·lectuals i entre la petita burgesia de la ciutat i del camp.

Dintre de l'Exèrcit, de la Policia Armada i de la Guàrdia Civil es va apreciar un corrent de simpatia envers els treballadors en vaga, i fins i tot la jerarquia eclesíastica, fortament pressionada per la base obrera d'Acció Catòlica, considerà convenient proclamar públicament que l'Església reconeix la legitimitat de la vaga com a arma de defensa dels treballadors.

Les forces de l'oposició antifranquista van donar passes positives envers la unitat. Lamentablement, l'anticomunisme de certs dirigents va impedir la constitució d'un front nacional antifranquista sense exclusives, tal i com proposàvem els comunistes, la qual cosa va concedir a la dictadura un cert descans en un moment especialment difícil per a ella.

L'impacte de les vagues aprofundi la demoralització i les divergències entre les camarilles governants, obligant el general Franco a reorganitzar el seu govern. Però la reorganització no va ampliar la base sobre la qual se sosté la dictadura, va limitar-se a reforçar el pès de l'Opus Dei i de la camarilla militar dintre del Govern a costa de la Falange.

Assejats per la pressió de la lluita de les masses a l'interior i per la mobilització de l'opinió pública mundial que recolza aquesta lluita, el nou govern realitza des de la seva constitució impropes esforços per a capejar el temporal i rodejar-se d'una aureola liberal. L'anomenada nova política d'informació; l'acceptació verbal per ministres i portant-veus franquistes de la necessitat de «reforçar» el caràcter representatiu dels sindicats; la disposició ordenant l'elecció «democràtica» de juntes directives de les Cambres de Comerç, Indústria i Navegació; l'augment del salari base, la supressió dels himnes i dels crits feixistes al final del diari parlat de la ràdio, i altres «reformes» destinades a fer menys repulsiu el règim franquista, mostren clarament que la dictadura es troba a la defensiva, en franc procés de decadència.

Car, encara que es tracta de canvis que no afecten a l'essència feixista del règim, constitueixen un estímul - i obren noves possibilitats - per a la lluita per veritables canvis.

La ruptura del bloqueig dels salaris, com a conseqüència de les vagues, va destruir una de les bases en les quals se sostenien els plans oficials de preparació de l'economia espanyola per a l'ingrés al Mercat Comú. Els franquistes comptaven amb el manteniment del bloqueig dels salaris com a font principal d'acumulació del capital necessari per a realitzar l'anomenat «pla de desenvolupament». Es a dir: pensaven que els treballadors, que van ser els qui van pagar la inflació i l'estabilització,

paguessin també l'anomenat «desenvolupament».

En l'ordre polític, les perspectives no són millors per a la integració d'Espanya al Mercat Comú. L'ascens a tot el món de la campanya de solidaritat amb la lluita del poble espanyol indica que la política franquista d'integració trobarà dificultats difícilment superables. Per això són cada cop més nombrosos els oligarques que pensen en la conveniència que Franco es retiri i deixi pas a un altre Govern que no tingui al davant l'antipatia de l'opinió mundial.

Aquests fets, als quals podrien ser agregats molts d'altres, revelen que la dictadura va de baixa i que a Espanya tot empeny cap a un canvi de caràcter democràtic.

III

LA VAGA GENERAL POLITICA DEL PROLETARIAT

Tenint compte dels ensenyaments de les passades vagues, del procés d'afebliment de la dictadura i de l'ascens de la lluita de les masses populars, el PSU - coincidint amb els plantejaments fets pel PC d'Espanya - considera que la pròxima etapa fonamental de la lluita per a enderrocar la dictadura franquista és la vaga general política del proletariat.

La vaga general política no és encara la vaga nacional, que concebim com l'acte final de la lluita contra la dictadura i que pressuposa la participació de totes les classes i capes interessades en un canvi polític; però seria una passa decisiva per tal de crear les condicions per a la realització de la vaga nacional. Adhuc, no pot descartar-se que es transformi en vaga nacional en el curs del seu desenvolupament. En tot cas, la vaga general política del proletariat constituirà el millor estímul per a que les altres capes de la població es llencin a l'acció i afirmaran el paper dirigent de la classe obrera en la lluita de tot el poble per la democràcia.

Els comunistes i altres lluitadors d'avantguarda han d'abordar amb tota decisió la tasca de convèncer els treballadors de la necessitat de la vaga general política. En un país on la voluntat popular no pot expressar-se per camins legals, la vaga política és un recurs obligat en la lluita per la llibertat, el mitjà més eficaç per a mostrar el rebuig popular a la dictadura.

L'explicació de la necessitat de la vaga general política, ha de realitzar-se al mateix temps que ens esforcem per impulsar el desenvolupament de vagues econòmiques, que són les que més fàcilment poden mobilitzar la gran massa i preparar-la per a la vaga política.

La gran massa dels treballadors farà seva la consigna de la vaga general política en la mesura que elevi encara més la seva consciència de classe i la seva combativitat a través de la seva participació en la lluita reivindicativa. El primer pas pràctic en la preparació de la vaga general política consisteix en la formulació de cada empresa de les reivindicacions més comunes i sentides pels treballadors i en l'elaboració d'un pla de lluita per a aconseguir-les que tingui compte dels diversos mitjans d'acció, tan legals com il·legals.

La reivindicació econòmica més sentida pels treballadors de Catalunya i de tot Espanya és l'establiment d'un salari mínim de 140 a 160 pts. per al peó, per vuit hores de treball, sobre la base del qual han de ser regulats els premis a la qualificació professional, l'antiguetat, les diverses formes de salari amb incentiu i les prestacions socials. Aquesta reivindicació ha d'encapçalar a cada empresa la llista de demandes obreres, que ha de ser completada

amb aquelles altres de caràcter general o local que interessin els assalariats.

La necessitat de un salari mínim de 140 a 160 pts. ha estat defensada en reunions dels Sínacats Verticals, en les Pastors dels Bisbes, en els estudis tècnics dels patrons. La Associació Social Patronal estima que el pressupost total mínim diari per a un matrimoni amb dos fills ha estat a Madrid, durant el mes de novembre darrer, de 154,34 pts. per dia. L'elevació del cost de la vida i l'augment escandalós dels beneficis capitalistes abonen la necessitat d'instituir un salari mínim de 140 a 160 pts. que els treballadors han de reclamar obertament.

El nou salari mínim de 60 pts anunciat per Franco en el seu discurs de fi d'any, encara que suposi un augment de quasi el 100% per als treballadors més mal pagats, que s'aconsegueix gràcies a les vagues passades, no pot satisfer els centenars de milers d'obres que van fer vaga reclamant un mínim de 140 a 160 pts, ni la gran majoria dels assalariats que ja perceben jornals molt superiors al mínim que s'estableix ara. L'anunci del general Franco indignarà els treballadors i pot provocar - com ja va passar el 1956 - grans vagues de protesta.

Les reivindicacions econòmiques, que seran la base per a portar a l'acció la gran massa obrera, han de combinar-se sempre que sigui possible amb reivindicacions polítiques, en primer lloc la llibertat sindical i el dret de vaga.

La fusió de les reivindicacions econòmiques i polítiques dels treballadors en un tot únic, creará condicions per a passar a l'organització de vagues parcials obertament polítiques.

Intensificant les vagues econòmiques i donant-les un matís polític cada cop més accentuat, organitzant vagues obertament polítiques de caràcter parcial, i desenvolupant una tasca d'esclariment entre la gran massa dels treballadors, els comunistes i demés lluitadors d'avantguarda hem d'abordar pràcticament, des d'ara mateix, la preparació de la vaga general política del proletariat, car tot indica que la conjuntura propícia per a la seva realització no pot tardar a presentar-se.

Per a complir aquesta tasca és necessari que a cada empresa funcioni una comissió obrera composta pels treballadors més combatius i de major autoritat entre els seus companys.

Aquestes comissions existeixen de fet en la majoria de les grans empreses. Les vagues i accions de tots aquests anys, en especial les vagues d'abril i maig passats, han estat dirigides per elles. Ara es tracta de reactivar-les, de crear-les on no existeixin, de coordinar la seva acció en cada ram d'indústria, a cada zona industrial. D'aquesta manera es consolidarà i desenvoluparà el moviment d'Oposició Sindical que constitueix en l'actualitat la forma més àmplia d'unitat dels treballadors.

★

Recentment ha estat publicat un document signat per delegats de l'Oposició Sindical Obrera d'Astúries, Madrid, Catalunya, Euscadi i Andalusia. El PSU aprova enterament aquest document que inclou un programa susceptible d'unir en l'acció la immensa majoria dels treballadors espanyols. Aquest programa conté les principals reivindicacions econòmiques i polítiques per les que avui lluiten els treballadors: salari mínim de 140 a 160 pts., escala mòbil, dret de vaga, llibertat sindical, amnistia, desmantellament de les bases americanes, etc...

La crida de l'Oposició Sindical Obrera assenyala que, sense deixar d'utilitzar les

possibilitats legals, els treballadors han de recórrer cada cop més resoltament a formes d'acció i de lluita extralegals, com les vagues i les manifestacions, i recomana la formació a les empreses de Comissions Obreres, d'Oposició Sindical, com instrument de defensa dels treballadors mentre no tinguin un autèntic sindicat de classe.

Els delegats de l'Oposició Sindical denuncien en la seva crida la decisió governamental de reposar els enllaços sindicals a les empreses de més de cent treballadors com una maniobra tendent a entorpir la creació de les Comissions Obreres; però destaquen també que aquesta mesura és una concessió que el Govern es veu obligat a fer a la voluntat de lluita de les masses. Per això crida els treballadors a preparar-se per tal que les eleccions d'enllaços sindicals, si realment arriben a celebrar-se, siguin utilitzades per a fer triomfar les candidatures unitàries de l'Oposició Sindical Obrera.

Aquesta orientació es condiona a que les eleccions d'enllaços siguin convocades amb un mínim de garanties d'autenticitat, garanties que només poden ser conquistades i mantingudes per l'acció dels treballadors. «En el cas que les eleccions siguin convocades sense un mínim de condicions d'autenticitat - diu la crida - els treballadors manifestarien la seva protesta amb un boicot massiu de les eleccions d'enllaços»; i si s'intenta, com ja va passar a Astúries, designar enllaços sindicals sense elecció, els treballadors no els reconeixen com a representants seus sinó com a agents de la desacreditada jerarquia verficat, al voltant dels quals faran el buit més absolut.

Les organitzacions i militants del PSU faran tot el que estigui al seu abast per a divulgar i aplicar les orientacions que es donen en aquest document i per a fer de l'Oposició Sindical una gran força antifeixista i l'embrió de la futura central sindical única, independent i democràtica, dels treballadors de Catalunya i de tot Espanya.

El PSU crida els antics militants de la UGT i de la CNT, els afiliats a la JOC i a les HOAC, tots els sindicalistes honestos, tots els treballadors, a forjar amb els comunistes un potent moviment d'Oposició sindical que uneixi els nuclis més combatius de la classe obrera en la lluita contra la dictadura i que creï les bases de la futura central sindical única, autènticament democràtica, dels treballadors de Catalunya i de tot Espanya. Els cridem també a ser amb nosaltres impulsadors i organitzadors de la vaga general política, preludi de la vaga nacional, que consolidarà la classe obrera com a força d'avantguarda de tot el poble en la lluita per la democràcia.

IV

LA VAGA GENERAL POLITICA HA DE SER RECOLZADA PER TOTES LES CAPES DEL POBLE

La vaga general política que tindrà com a protagonista principal el proletariat, ha de comptar amb el recolzament actiu dels partits i grups polítics d'oposició, dels nuclis avançats de la burgesia no monopolista de la ciutat i del camp, dels intel·lectuals i estudiants progressistes, de tots els antifranquistes.

El nostre Partit s'esforça i s'esforçarà per a que les direccions dels partits i grups antifranquistes es pronuncin a favor de la vaga, hi cridin conjunta o paral·lelament i es posin d'acord per a organitzar-la en comú. Tanmateix, l'experiència ensenya que mentre la pressió de les masses no es deixi sentir amb molta força, és difícil que aquests partits i grups se sumin decididament a l'acció. Els comunistes i obrers d'avantguarda no poden esperar que hi

hagi un acord general dels partits d'oposició per a iniciar el treball preparatori de la vaga general política no sols entre la classe obrera sinó entre les altres capes del poble.

La popularització de la idea de la vaga ha de fer-se ensems a les empreses i a les institucions d'ensenyament, a les oficines públiques, als centres i altres organitzacions de masses, als carrers i places de les ciutats, als pobles. A cada un d'aquests llocs hem de proposar-nos crear un comitè de vaga de caràcter ampli, al qual siguin representats els diversos corrents polítics i els distints grups socials.

Les possibilitats d'impulsar i donar forma organitzada a la lluita antifranquista de les capes no proletàries del poble són innegables. La persistència de la dictadura empeny a la ruina i a la proletarització aquestes capes; en benefici d'una minoria insignificant d'oligarques.

Els grans capitalistes es valen de l'Estat franquista per a apropiarse d'una part sempre creixent de la renda nacional i per a carregar el pes dels impostos damunt dels treballadors i de la burgesia no monopolista. La política econòmica franquista, orientada vers la integració d'Espanya al Mercat Comú Europeu, condueix a la colonització del nostre país pel capital estranger, a la liquidació de les petites empreses comercials i industrials i a l'expulsió de centenars de milers de pagesos pobres i mitjans de les terres que cultiven.

★★

L'interès de les classes mitges de la ciutat i del camp reclama l'aplicació d'una política econòmica que, com propugnem els comunistes, restringeixi els privilegis dels monopolis, elevi els salaris, promogui la reforma agrària, gravi progressivament els beneficis capitalistes i fomenti les relacions comercials amb tots els països, independentment del seu règim social. Una tal política crearia un amplíssim mercat interior, condició bàsica del desenvolupament industrial, de l'increment del comerç exterior i, a fi de comptes, del progrés econòmic.

Espanya està col·locada davant la disjuntiva d'entregar-se com a víctima al neocolonialisme monopolista i convertir-se en un país subdesenvolupat típic, o de realitzar profundes transformacions democràtiques entre les quals ocupa un lloc preferent la reforma agrària.

La reforma agrària, que liquidaria la propietat latifundista i donaria la terra als qui la treballen, convertiria en consumidors a tres milions i mig de comperols del sud d'Espanya que avui viuen en condicions infrahumanes. A Catalunya, la reforma agrària entregaria desenes de milers d'hectàries de terra de latifundis als obrers agrícoles i pagesos pobres i, prèvia indemnització als propietaris, alliberaria del pes de les rendes als rabassaires, petits arrendataris i parciers que constitueixen la gran majoria dels agricultors catalans.

Es comprén que l'aplicació de la política econòmica que preconitzem els comunistes és impensable sota el règim franquista. Però lluitant tenaçment per a aconseguir-la, les capes mitges poden arrencar conquestes parcials en aquesta direcció i contribuir a que es produeixi més ràpidament un canvi polític de signe democràtic.

Els pagesos, comerciants i industrials modestos han d'actuar en defensa de les seves reivindicacions a les Germandats, Cambres, Cooperatives, Sindicats i altres entitats professionals. A cada una d'aqueixes associacions ha d'impulsar-se un moviment d'oposició de caràcter democràtic i ha de formar-se un comitè antifranquista unitari que es proposi mobilitzar i unir

tots els associats per a exigir-ne la democratització interna, en la defensa dels interessos professionals i en la lluita contra la dictadura.

Els estudiants i intel·lectuals, que ja juguen un paper important en el moviment de masses, poden donar un suport eficaç a l'organització de la vaga general política.

En l'últim període, els intel·lectuals han participat de manera destacada en l'acció per l'amnistia, en la denúncia de la repressió, en la lluita contra la censura i altres activitats antifranquistes de masses. Les informacions que ara donen la premsa i la ràdio sobre la campanya antifeixista a l'estranger, sobre les vagues obreres o sobre els Consells de Guerra contra els demòcrates, encara que siguin dictades i deformades pels serveis de Fraga Iribarne, constitueixen una concessió a la pressió de les masses i molt particularment a la dels intel·lectuals. Aquest primer resultat els ha d'animar a reforçar la seva acció per la liquidació de la censura; per la llibertat d'informació i de creació artística i literària; per la pau i per l'amnistia; per la democratització de l'ensenyament i per les llibertats democràtiques en general.

Els intel·lectuals catalans han d'ocupar un lloc destacat en la lluita de tot el poble per les llibertats nacionals de Catalunya i, en particular, per la derogació de les discriminacions que sofreixen la llengua i la cultura catalanes. Cal reclamar llibertat per a editar diaris, revistes i tota classe de publicacions en llengua catalana. Cal exigir per al català drets iguals al castellà a les emissores de ràdio i televisió situades a Catalunya, i a totes les rames de l'ensenyament, inclòs l'universitari. Lògicament la Universitat de Barcelona hauria de ser l'expressió més alta i el principal centre d'impulsió de la cultura catalana.

Utilitzant a fons les possibilitats que obra la paròdia de liberalització muntada per Fraga Iribarne, els intel·lectuals han d'abordar els diversos aspectes de la lluita per la democràcia en conferències i col·loquis públics, al cine i al teatre, als llibres, periòdics i revistes. En fi, han de contribuir amb el seu esforç a la preparació de la vaga general política.

El curs 1961-62 assenyalà un avanç sense precedents en el procés de politització que s'opera entre els estudiants barcelonesos des del 1956; avanç que en el curs actual s'està consolidant i ampliant. Recolzant en els Consells de Curs, Cambres de Facultat i altres organismes regulars del SEU; combinant hàbilment les formes legals i extralegals d'acció, els estudiants continuen la lluita per una organització estudiantil independent i democràtica i per fer de la Universitat de Barcelona un centre propulsor de la vaga general política i un bastió de la lluita del poble de Catalunya per la democràcia.

Tots els comunistes, especialment els estudiants i intel·lectuals que estan més ben situats per a fer-ho, hem de cercar vies per a entrar en relació amb els membres de les forces armades, classes, oficials i caps, amb el fi de realitzar entre ells un treball d'explicació de la política del nostre Partit.

Hem de fer-los comprendre que la lluita popular no es dirigeix contra ells, sinó contra la dictadura. Els comunistes no els demanem que se sublevin; únicament els demanem que es neguin a servir d'instruments de la repressió franquista contra el poble i que reclamin la despolitització de l'Exèrcit, la missió del qual és defensar les fronteres.

Aconseguir que els components de l'Exèrcit, la Policia Armada i la Guàrdia Civil comprenguin la justícia de les aspiracions

democràtiques del poble és una important tasca dels comunistes i de tots els lluitadors d'avantguarda amb vistes a facilitar la realització de la vaga general política.

En el referent als soldats, carn i sang del poble, hem d'assegurar que mentre permaneixin en files segueixin lligats als seus llocs de treball i residència i que comparteixin els sentiments i les inquietuds de la resta de la població, de manera que si arribés el cas, es resistissin a qualsevol intent del Govern per a utilitzar-los en operacions de repressió contra el poble.

El Comitè Central del PSU renova la seva invitació a les altres forces polítiques catalanes de crear un Comitè de Coordinació que compregui tots els grups i partits antifranquistes de Catalunya, i de propiciar junts una entesa general, sense exclusions, de les forces d'oposició d'esquerra i de dreta dels diversos pobles d'Espanya.

El PSU considera que les possibilitats d'aconseguir un canvi per via pacífica estan lligades objectivament a la conclusió d'un acord general de l'oposició antifranquista dels diversos pobles d'Espanya sobre un programa mínim i un Govern democràtic, de concentració nacional, sense exclusions, encarregat d'assumir el poder a la caiguda de la dictadura i de preparar eleccions lliures.

En relació amb les aspiracions nacionals del nostre poble, el PSU entèn que la restauració de les llibertats autonòmiques aconseguides per Catalunya durant la República podria constituir una base de partida per a avançar després, d'acord amb la voluntat popular, cap a formes més perfectes d'autogovern i de col·laboració amb els altres pobles d'Espanya en els marcs d'un Estat multinacional.

El PSU està disposat a examinar els punts de vista de les altres forces i a arribar a un compromís acceptable per tots que condueixi al restabliment de la democràcia.

V

EL REFORÇAMENT DEL PARTIT

La preparació de la vaga general política i tota l'evolució de la situació nacional i internacional reclamen un gran esforç dels comunistes per a enfortir i estendre les organitzacions del Partit.

Tots els comunistes, inclosos els qui no militen en les organitzacions regulars del PSU, han de treballar per l'èxit de la Promoció Astúries, per a enquadrar al Partit els milers de treballadors i altres antifranquistes que aproven la nostra política, se senten comunistes o desitgen ser-ho.

Necessitem que a cada lloc de treball o d'estudi, a cada centre d'activitat social, a cada barri o poble funcioni un Comitè del PSU capaç d'agrupar sota la seva direcció les organitzacions i militants de base del Partit i d'estimular, organitzar i dirigir la lluita antifranquista de les masses. L'existència d'una àmplia xarxa de Comitès del Partit ens ajudarà a impulsar l'acció de tot el poble per la pau, a desenvolupar el moviment d'Oposició Sindical Obrera, a organitzar la lluita antifranquista entre la pagesia i les capes mitges, a enfortir l'oposició intel·lectual i estudiantil, a preparar la vaga general política i a coronar victoriosament la lluita per la democràcia.

Necessitem augmentar la difusió de les publicacions del Partit i assegurar que cada Comitè disposi de mitjans propis per a editar fulls, butlletins i octavilles que ajudin les nostres organitzacions i militants en la seva tasca de direcció de la lluita de les masses.

Necessitem organitzar més rigorosament la cotització dels militants i l'ajut econòmic dels simpatitzants i amics del Partit.

Els Comitès i les organitzacions del PSU han de reunir-se periòdicament en llocs adequats, amb garanties de seguretat, per a estudiar col·lectivament els diversos problemes polítics i d'organització i per a adoptar, també col·lectivament, les decisions que calguin.

La vigilància revolucionària per a impedir que penetrin en les nostres files agents policíacs o elements aventurers, portadors d'idees estranyes al Partit, ha de mantenir-se constantment alerta. Els esforços per tal d'organitzar en les files del PSU tots els treballadors i antifranquistes honestos de Catalunya que se sentin atrets pel Comunisme, han de complementar-se amb el reforçament de la vigilància revolucionària i de l'observació de les regles conspiratives, indispensables avui com ahir per a salvaguardar el Partit dels cops de l'enemic.

El Comitè Central del PSU saluda la decisió adoptada pel Tercer Plè del Comitè Central del PC d'Espanya de reconstituir la Unió de Joventuts Comunistes, com una organització juvenívola independent, àmplia, de masses que uneixi tots els joves que volen lluitar pels seus drets i reivindicacions, que aspiren al Socialisme. El Comitè Central del PSU crida les seves organitzacions i militants a formar grups de base de la Joventut Comunista als centres i entitats culturals, artístiques, deportives i recreatives amb la missió d'educar els joves en l'esperit del marxisme leninisme i de portar-los a la lluita contra la dictadura. En el moment oportú, aquests grups de base crearan la Joventut Comunista de Catalunya, organització nacional i independent de la joventut catalana, adherida a la Unió de Joventuts Comunistes d'Espanya.

Les organitzacions del PSU han de constituir grups de dones comunistes i simpatitzants del Partit que s'assignin la tasca de promoure un moviment democràtic femení, en el qual dones de totes les tendències polítiques lluitin juntes per les seves pròpies reivindicacions, en defensa de la pau, per l'amnistia i per les llibertats democràtiques.

El Comitè Central del PSU envia una fraternal salutació de combat a tots els comunistes empresonats i en especial al camarada Pere Ardiaca, membre del nostre Comitè Executiu, detingut recentment a Barcelona.

Gràcies a l'acció nacional i internacional contra la repressió franquista, Ardiaca i els seus companys han estat conduïts a la presó en el terme de 72 hores que marca la llei. Aquest resultat ha d'estimular la mobilització per tal d'aconseguir que Pere Ardiaca, Julià Grimau i tots els detinguts polítics siguin transferits a la jurisdicció ordinària, per a que es posi fi d'una vegada a les tortures i il·legalitats policíacs i als Consells de Guerra, per la dissolució de la Brigada Político-Social, per l'amnistia per als presos i exiliats polítics.

El Comitè Central del PSU està segur que els comunistes catalans, estimulats pels grans triomfs de la URSS i del camp socialista en la marxa cap al Comunisme, compliran el seu paper dirigent de la classe obrera i del poble de Catalunya i faran tot el que estigui al seu abast per a que l'any 1963 sigui un any decisiu en la lluita per a posar fi a la dictadura i instaurar un règim democràtic.

El Comitè Central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Gener del 1963

HACIA LA PREPARACION DE LA HUELGA GENERAL POLITICA

Resolución del Comité Central del Partido Socialista Unificado de Cataluña

LA PAZ INTERÉS SUPREMO DE LOS PUEBLOS DE ESPAÑA

Los pueblos del mundo han recibido en paz la llegada del Año Nuevo después de haber vivido en el último trimestre de 1962 la crisis internacional más grave de la post-guerra.

Como resultado de los actos agresivos de los imperialistas yanquis, que preparaban una intervención militar directa contra Cuba, la humanidad se encontró, durante la última decena del mes de octubre al borde mismo de la guerra termonuclear.

La firme política de paz de la URSS y el buen sentido de sus dirigentes permitió evitar en el último minuto el estallido de la guerra, que hubiese podido convertir en cenizas a cientos de millones de seres.

El mundo entero, legítimamente alarmado por el peligro a que se vio abocado, saludó alborozado las iniciativas del Presidente del Gobierno Soviético Nikita Jruschov que permitieron encontrar un terreno de compromiso para la solución de la crisis.

El compromiso que permitió superar la crisis del Caribe fué un triunfo de la razón y del buen sentido, una victoria de los partidarios de la paz sobre las fuerzas de la guerra.

Los imperialistas no lograron exportar a Cuba la contrarrevolución ni desencadenar la guerra mundial. Los pueblos del mundo vieron prácticamente cómo es posible imponer a paz a las fuerzas de la guerra, como los principios de la coexistencia prevalecen sobre los principios de la fuerza bruta.

Cierto que los imperialistas yanquis no han renunciado a su propósito de ahogar la revolución cubana. Pero la URSS y las fuerzas partidarias de la paz permanecen al lado del heroico pueblo de Cuba para impedir que los Estados Unidos violen su promesa de no invadir Cuba.

Cuba revolucionaria seguirá siendo un ejemplo vivo de que en nuestra época cualquier pueblo puede sacudirse el yugo imperialista y emprender un camino independiente, un ejemplo vivo de que el Socialismo se está convirtiendo en la fuerza determinante del desarrollo de la humanidad.

La solución pacífica dada a la crisis cubana desencadenó la rabia de los belicistas más recalcitrantes del campo imperialista, entre los que se encuentran la camarilla franquista, cuyos órganos de prensa destilan amargura porque Estados Unidos no hayan invadido Cuba y liquidado el régimen popular encabezado por Fidel Castro.

Desde posiciones distintas los dirigentes del Partido Albanés del Trabajo, apoyados por los camaradas del Partido Comunista de China, combaten la política de coexistencia pacífica del Gobierno de la URSS y critican el compromiso.

El P.S.U. de Cataluña comparte plenamente la posición expuesta por el Partido Comunista de España en los recientes Congresos de los Partidos hermanos de Hungría, Italia y Checoslovaquia, de identificación con la política del P.C.U.S., de entera aprobación de la conducta seguida por el Gobierno de la URSS y por el camara-

da Jruschov durante la crisis de Cuba y de condena de la tesis aventurera y antimarxista que defienden los dirigentes albaneses y que apoyan los camaradas chinos. La política de paz de la URSS, firme e inteligentemente defendida por el Gobierno soviético y por el camarada Jruschov, ha salvado a Cuba y la paz mundial.

La política de oposición a todo compromiso, que defienden los dirigentes albaneses y los camaradas chinos, conduciría inevitablemente a la guerra termonuclear. Esta posición es contraria a los principios del marxismo-leninismo y a la política de coexistencia pacífica definida por el XX y el XXII Congresos del PCUS, que han hecho suya todos los Partidos Comunistas.

La gran misión del Comunismo es acabar para siempre con las guerras. A los comunistas corresponde, en primer lugar, hacer imposible el estallido de una guerra que exterminaría cientos de millones de seres y dejaría a los supervivientes un mundo deshecho, cuya reconstrucción necesitaría el esfuerzo de varias generaciones.

Por otra parte, el Comunismo no necesita de la guerra para triunfar. Cada día de paz universal aporta ventaja al Socialismo en la competición con el Capitalismo en escala mundial. La coexistencia pacífica, indispensable para salvaguardar la existencia de todos los pueblos de la tierra, es el marco en que debe librarse la emulación económica entre los dos sistemas que conducirá inevitablemente al triunfo final del Comunismo.

El P.S.U. de C. desea sinceramente que P. C. de China rectifique sus posiciones erróneas y se una a los otros Partidos Comunistas del mundo en la condena de los dirigentes albaneses y en la lucha por la coexistencia pacífica y los demás postulados de la declaración de Moscú de noviembre de 1960, que sigue siendo el programa común de los Partidos Comunistas.

La crisis del Caribe puso dramáticamente de relieve el gravísimo peligro que supone para los pueblos de España la existencia de bases americanas en nuestro territorio.

Mientras duró el bloqueo marítimo de Cuba, las bases americanas en España estuvieron constantemente en estado de alerta, con los aviones y equipos de bombardeo listos para lanzarse al aire a la primera señal. De estallar la guerra, España hubiese sido utilizada por los Estados Unidos como base de ataque y, en consecuencia, se habría convertido en blanco preferente de las represalias soviéticas. Teniendo en cuenta la localización de las bases americanas y la utilización que de nuestros puertos hace la Sexta Flota de los Estados Unidos, cabe suponer que dos tercios de la población española habrían perecido en las primeras horas de la guerra.

Afortunadamente la crisis del Caribe derivó hacia la negociación cuando el choque parecía inevitable y España se salvó de la destrucción. Pero la amenaza subsiste.

El espíritu de guerra fría, que sigue presidiendo la política exterior de Estados Unidos y de sus aliados, alimenta numerosos focos de tensión internacional sus-

ceptibles de desembocar en una guerra nuclear que, con la existencia de bases americanas en España, nos alcanzaría inevitablemente. De aquí que el interés supremo de los pueblos de España sea apartar a nuestro país de la primera línea de combate en una eventual guerra atómica.

Con este fin, el P.S.U. invita a la clase obrera y a todo el pueblo de Cataluña a luchar porque el Gobierno español siguiendo el ejemplo de Marruecos y otros Estados adopte las medidas siguientes:

- 1) Denuncia del pacto hispano-norteamericano de 1953, que expira en septiembre del año en curso.
- 2) Ocupación por el Ejército español de las bases norteamericanas mientras se procede al desmantelamiento de las mismas.
- 3) Adopción de una política exterior de neutralidad, de apoyo al desarme general y completo y de relaciones amistosas con todos los Estados.

Estas medidas liquidarían el peligro de que España pueda ser utilizada como base de agresión por los Estados Unidos y, en consecuencia, liquidarían también el peligro de las represalias soviéticas; serían asimismo una aportación efectiva a la consolidación de la paz mundial, pues contribuirían a aislar los elementos más reaccionarios y agresivos del imperialismo.

Los pueblos de España están vitalmente interesados en que los conflictos internacionales pendientes se resuelvan mediante la negociación pacífica y que se llegue a un acuerdo internacional para establecer el desarme general y completo que sería, en las circunstancias presentes, el mejor seguro contra la guerra. El desarme general y completo permitiría dedicar a fines productivos los inmensos recursos que se invierten en gastos militares y liquidar en pocos años el atraso y la miseria que aún sufren millones de personas en todos los continentes. En España misma el desarme liberaría recursos suficientes para impulsar vigorosamente el progreso económico, cultural y social de los pueblos de España.

Sin embargo, sería iluso esperar que el Gobierno del General Franco adopte voluntariamente esta política. La dictadura franquista dió bases militares a los Estados Unidos para asegurarse el apoyo de éstos frente a la hostilidad del pueblo español. Para conservar dicho apoyo, Franco no sólo mantendrá las bases americanas sino que hará cuanto esté a su alcance por atizar la tensión internacional y por empujar el mundo hacia la guerra. Una política exterior como la que proponemos sólo puede imponerse en lucha contra la dictadura.

El P.S.U. de C., enteramente identificado con el P.C. de E., proclama su disposición a colaborar con todo grupo político o social, con toda personalidad política o de la cultura, del ejército o de la Iglesia que esté dispuesta a laborar por la paz. Consideramos que la acción por la paz, para apartar a España del peligro de ser exterminada en una guerra nuclear, debe unir en la acción a todos los hombres y mujeres de buena voluntad, cualesquiera que sean sus divergencias sobre otros problemas de política interior o exterior.

El P.S.U. de C. entiende que organizar la lucha de masas por la paz en cada lugar es hoy una tarea principal de los co-

munistas y de todos los luchadores de vanguardia. Combinando las formas de acción legales y extralegales: a través de conferencias públicas, coloquios, artículos, poemas, dibujos y pinturas; por medio de hojas clandestinas, inscripciones en los muros, plantes, huelgas y manifestaciones, debemos lograr que desde cada rincón de Cataluña se exija que se derogue el pacto hispano-norteamericano de 1953, que el Ejército español ocupe las bases americanas, y la adopción de una política exterior de neutralidad, favorable al desarme, y de relaciones amistosas con todos los países.

II

UN AÑO QUE PUEDE SER DECISIVO

El año 1963 comienza en un momento de claro ascenso del movimiento antifranquista de masas y todo indica que puede ser un año decisivo para los pueblos de España.

La lucha de la clase obrera y de las masas populares no alcanza en este momento formas tan agudas como en los meses de abril y mayo del año pasado pero el mar de fondo existente es más amenazador que lo era hace un año y puede no tardar en reflejarse en la superficie en huelgas y otras acciones antifranquistas abiertas.

Diffícilmente se encontraría una empresa donde los trabajadores no tengan presentada una demanda de mejora de salario.

Y esta marea reivindicativa asciende en una situación que difiere sustancialmente de la que había el año pasado. Los trabajadores tienen hoy un nivel de conciencia una experiencia de lucha muy superiores a la que tenían entonces, mientras que la dictadura se ha debilitado sensiblemente en este tiempo.

Durante las huelgas de abril y mayo los trabajadores vieron que, aun después de declarar el « estado de excepción », el Gobierno no se atrevió a ordenar el empleo de la fuerza y hubo de acceder a buena parte de las demandas de los huelguistas. Centenares de miles de trabajadores aprendieron por experiencia propia que luchando unidos y acudiendo a la huelga en gran escala, se abría brecha en el bloqueo de los salarios y se obligaba a los patronos y al Gobierno a hacer concesiones. Los destacamentos más avanzados de la clase obrera sintieron que había llegado la hora de llevar a cabo huelgas, no sólo para arrancar determinadas reivindicaciones económicas que aportan una mejora circunstancial, sino también por reivindicaciones políticas que acerquen a los pueblos de España hacia su objetivo esencial: poner fin a la dictadura franquista, lograr un cambio democrático.

La participación en las huelgas de abril y mayo de medio millón de trabajadores de industrias y regiones distintas, cuyas condiciones de salario y de trabajo difieren sensiblemente, se explica sobre todo por la conciencia existente entre los núcleos más avanzados de la clase obrera de que, en España, toda huelga económica es también una huelga contra la dictadura, es decir tiene un fondo político.

Las huelgas de abril y mayo resquebrajaron profundamente el edificio franquista. Asestaron un golpe mortal a los Sindicatos Verticales e impulsaron vigorosamente el movimiento de oposición sindical. Los jefes sindicales fueron desbordados arrinconados por los trabajadores que, en el curso mismo de la lucha, crearon en las empresas comisiones obreras unitarias que asumieron la dirección de la huelga y la representación obrera ante los patronos y las autoridades.

Bajo el estímulo de las luchas obreras,

se desarrolló la oposición al régimen entre las capas no proletarias del pueblo, especialmente entre los estudiantes e intelectuales y entre la pequeña burguesía de la ciudad y del campo.

En el seno del Ejército, de la Policía Armada y de la Guardia Civil se apreció una corriente de simpatía hacia los trabajadores en huelga y hasta la jerarquía eclesiástica, fuertemente presionada por la base obrera de Acción Católica, consideró conveniente proclamar públicamente que la Iglesia reconoce la legitimidad de la huelga como arma de defensa de los trabajadores.

Las fuerzas de la oposición antifranquista dieron pasos positivos hacia la unidad. Lamentablemente, el anticomunismo de ciertos dirigentes impidió la constitución de un frente nacional antifranquista sin exclusivas, tal y como proponíamos los comunistas, lo que concedió a la dictadura un cierto respiro en un momento especialmente difícil para ella.

El impacto de las huelgas ahondó la desmoralización y las divergencias entre las camarillas gobernantes, obligando al General Franco a reorganizar su gabinete. Pero la reorganización no amplió la base de sostén de la dictadura, limitándose a reforzar el peso del Opus Dei y de la camarilla militar en el seno del Gobierno a costa de la Falange.

Acosado por la presión de la lucha de las masas en el interior y por la movilización de la opinión pública mundial en apoyo a dicha lucha, el nuevo Gobierno realiza desde su fundación ímprobos esfuerzos para capear el temporal y rodearse de una aureola liberal. La llamada nueva política de información; la aceptación verbal por ministros y voceros franquistas de la necesidad de « reforzar » el carácter representativo de los sindicatos; la disposición ordenando la elección « democrática » de juntas directivas en las Cámaras de Comercio, Industria y Navegación; el aumento de salario base, la supresión de los himnos y de los gritos fascistas al final del diario hablado en la Radio y otras « reformas » destinadas a hacer menos repulsivo el régimen franquista, muestran claramente que la dictadura se encuentra a la defensiva, en franco proceso de decadencia.

Porque aunque se trate de cambios menores, que no afectan a la esencia fascista del régimen, éstos constituyen un estímulo — y dan nuevas posibilidades — para la lucha por cambios verdaderos.

La rotura del bloqueo de los salarios, como consecuencia de las huelgas, destruyó uno de los supuestos en que se asentaban los planes oficiales de preparación de la economía española para el ingreso en el Mercado Común. Los franquistas contaban con el mantenimiento del bloqueo de salarios como fuente principal de acumulación del capital necesario para llevar a cabo el llamado plan de desarrollo. Es decir: pensaban que los trabajadores, que fueron los paganos de la inflación y de la estabilización, pagasen también el titulado « desarrollo ».

En el orden político, las perspectivas no son mejores para la integración de España en el Mercado Común. El auge en el mundo entero de la campaña de solidaridad con la lucha del pueblo español indica que la política franquista de integración encontrará dificultades difícilmente superables. A causa de ello son cada vez más numerosos los oligarcas que piensan en la conveniencia de que Franco se retire y deje paso a otro Gobierno que no tenga enfrente la enemiga de la opinión mundial.

Estos hechos, a los que podrían agregarse otros muchos revelan que la dictadura marcha hacia el ocaso y que todo empuja en España hacia un cambio de carácter democrático.

III

LA HUELGA GENERAL POLITICA DEL PROLETARIADO

Teniendo en cuenta las enseñanzas de las huelgas pasadas, el proceso de debilitamiento de la dictadura y el auge de la lucha de las masas populares a que asistimos, el P.S.U. coincidiendo con los planteamientos hechos por el P. C. de España considera que la próxima etapa fundamental en la lucha por abolir la dictadura franquista es la huelga general política del proletariado.

La huelga general política no es todavía la huelga nacional, que concebimos como el acto final de la lucha contra la dictadura y que presupone la participación de todas las clases y capas interesadas en un cambio político; pero sería un paso decisivo para crear las condiciones para la realización de la huelga nacional. No puede descartarse, incluso, que la huelga general política sea la primera parte de la huelga nacional, es decir, que se transforme en huelga nacional en el curso de su desarrollo. En todo caso, la huelga general política del proletariado constituirá el mejor estímulo para que las otras capas de la población se lancen a la acción y afirmará el papel dirigente de la clase obrera en la lucha de todo el pueblo por la democracia.

Los comunistas y otros luchadores de vanguardia deben abordar con toda decisión la tarea de convencer a los trabajadores de la necesidad de la huelga general política. En un país en que la voluntad popular no puede expresarse por cauces legales, la huelga política es un recurso obligado en la lucha por la libertad, el medio más eficaz para mostrar el repudio popular a la dictadura.

La explicación de la necesidad de la huelga general política, debe realizarse al mismo tiempo que nos esforzamos por impulsar el desarrollo de huelgas económicas, que son las que más fácilmente pueden movilizar a la gran masa y prepararla para la huelga política.

La gran masa de los trabajadores hará suya la consigna de la huelga general política en la medida que eleve aún más su conciencia de clase y su combatividad a través de su participación en la lucha reivindicativa. El primer paso práctico en la preparación de la huelga general política consiste en la formulación en cada empresa de los reivindicaciones más comunes y sentidas por los trabajadores y en la elaboración de un plan de lucha para conseguir que tenga en cuenta los diversos medios de acción, tanto legales como ilegales.

La reivindicación económica más sentida por los trabajadores de Cataluña y de toda España es el establecimiento de un salario mínimo de 140 a 160 pesetas para el peón, por ocho horas de trabajo, sobre la base del cual deben regularse los premios a la calificación profesional, la antigüedad, las diversas formas de salario con incentivo y las prestaciones sociales. Esta reivindicación debe encabezar en cada empresa la lista de demandas obreras, que ha de completarse con aquellas otras de carácter general o local que interesen a los asalariados.

La necesidad de un salario mínimo de 140 a 160 pesetas ha sido defendida en reuniones de los Sindicatos Verticales, en los Pastorales de los Obispos, en los estudios técnicos de los patronos. La Asociación Social Patronal estima que el presupuesto total mínimo diario para un matrimonio con dos hijos ha sido en Madrid, durante el mes de noviembre último de 154'34 pesetas por día. El alza del coste de la vida y el aumento escandaloso de las

ganancias capitalistas abonan la necesidad de instituir un salario mínimo de 140 a 160 pesetas, que los trabajadores deben reclamar abiertamente.

El nuevo salario mínimo de 60 pesetas anunciado por Franco en su discurso de fin de año, aunque suponga un aumento de casi el 100 % para los trabajadores peor pagados, que se logra gracias a las huelgas pasadas, no puede satisfacer a los cientos de miles de obreros que hicieron huelga reclamando un mínimo de 140 a 160 pesetas ni a la gran mayoría de los asalariados, que ya perciben jornales muy superiores al mínimo que se establece ahora. El anuncio del General Franco indignará a los trabajadores y puede provocar — como ocurrió en 1956 — grandes huelgas de protesta.

Las reivindicaciones económicas, que serán la base para llevar a la acción a la gran masa obrera, deben combinarse siempre que sea posible con reivindicaciones políticas, en primer lugar la libertad sindical y el derecho de huelga.

La fusión de las reivindicaciones económicas y políticas de los trabajadores en un todo único creará condiciones para pasar a la organización de huelgas parciales abiertamente políticas.

Intensificando las huelgas económicas y dándoles un matiz político cada vez más acentuado; organizando huelgas abiertamente políticas de carácter parcial y desarrollando una labor de esclarecimiento entre la gran masa de los trabajadores, los comunistas y demás luchadores de vanguardia debemos abordar prácticamente, desde ahora mismo, la preparación de la huelga general política del proletariado, pues todo indica que la coyuntura propicia para su realización no puede tardar en presentarse.

Para cumplir esta tarea es necesario que en cada empresa funcione una comisión obrera compuesta por los trabajadores más combativos y de mayor autoridad entre sus compañeros.

Estas comisiones existen de hecho en la mayoría de las grandes empresas. Las huelgas y acciones de todos estos años, en especial las huelgas de abril y mayo últimos, han sido dirigidas por ellas. Ahora se trata de reavivarlas, de crearlas donde no existen, de coordinar su acción en cada rama de industria, en cada zona industrial. De este modo se consolidará y desarrollará el movimiento de oposición sindical que constituye en la actualidad la forma más amplia de unidad de los trabajadores.

Recientemente ha salido a la luz un documento firmado por delegados de la Oposición Sindical Obrera de Asturias, Madrid, Cataluña, Euzaki y Andalucía. El P.S.U. de C. aprueba enteramente dicho documento que incluye un programa susceptible de unir en la acción a la inmensa mayoría de los trabajadores españoles. Este programa contiene las principales reivindicaciones económicas y políticas por las que hoy luchan los trabajadores: Salario mínimo de 140 a 160 pesetas, escala móvil, derecho de huelga, libertad sindical, amnistía, desmantelamiento de las bases americanas, etc.

El llamamiento de la Oposición Sindical Obrera señala que, sin dejar de utilizar las posibilidades legales, los trabajadores deben recurrir cada vez más resueltamente a formas de acción y de lucha extralegales, como las huelgas y las manifestaciones recomienda la formación en las empresas de comisiones obreras de Oposición Sindical, como instrumento de defensa de los trabajadores mientras éstos no tengan un auténtico sindicato de clase.

Los delegados de la Oposición Sindical

denuncian en su llamamiento la decisión gubernamental de reponer los enlaces sindicales en las empresas de más de cien trabajadores como una maniobra tendente a entorpecer la creación de las Comisiones Obreras; pero destacan también que esta medida es una concesión que el Gobierno se ve obligado a hacer a la voluntad de lucha de las masas. Por eso llaman a los trabajadores a prepararse para que las elecciones de enlaces sindicales, si realmente llegan a celebrarse, se utilicen para hacer triunfar las candidaturas unitarias de la Oposición Sindical Obrera.

Esta orientación se condiciona a que las elecciones de enlaces se convoquen con un mínimo de garantías de autenticidad, garantías que sólo pueden ser conquistadas y mantenidas por la acción de los trabajadores. «En el caso de que las elecciones se convoquen sin un mínimo de condiciones de autenticidad — dice el llamamiento — los trabajadores manifestarían su protesta con un boicot masivo de las elecciones de enlaces». Y si se intenta, como ya ha sucedido en Asturias, designar enlaces sindicales sin elección, los trabajadores no les reconocerán como sus representantes sino como agentes de la desacreditada jerarquía vertical, en torno a los cuales harán el más absoluto vacío.

Las organizaciones y militantes del PSU harán cuanto esté a su alcance para divulgar y aplicar las orientaciones que se dan en dicho documento y para hacer del movimiento de Oposición Sindical una gran fuerza antifascista y el embrión de la futura central sindical única, independiente y democrática, de los trabajadores de Cataluña y de toda España.

El P.S.U. llama a los antiguos militantes de la U.G.T. y de la C.N.T., a los afiliados a la JOC y a las HOAC, a todos los sindicalistas honestos, a todos los trabajadores, a forjar con los comunistas un potente movimiento de Oposición Sindical que una los núcleos más combativos de la clase obrera en la lucha contra la dictadura y que cree las bases de la futura central sindical única, auténticamente democrática, de los trabajadores de Cataluña y toda España. Les llamamos asimismo a ser con nosotros impulsores y organizadores de la huelga general política, antesala de la huelga nacional, que consolidará a la clase obrera como fuerza de vanguardia de todo el pueblo en la lucha por la democracia.

IV

LA HUELGA GENERAL POLITICA DEBE SER APOYADA POR TODAS LAS CAPAS DEL PUEBLO

La huelga general política, que tendrá como protagonista principal al proletariado, debe contar con el apoyo activo de los partidos y grupos políticos de oposición, de los núcleos avanzados de la burguesía no monopolista de la ciudad y del campo, de los intelectuales y estudiantes progresistas, de todos los antifranquistas.

Nuestro Partido se esfuerza y se esforzará por que las direcciones de los partidos y grupos antifranquistas se pronuncien a favor de la huelga, llamen a ella conjunta o paralelamente y se pongan de acuerdo para organizarla en común. La experiencia enseña, sin embargo, que mientras la presión de las masas no se deje sentir muy fuertemente, es difícil que dichos partidos y grupos se sumen decididamente a la acción. Los comunistas y los obreros de vanguardia no pueden esperar a que haya un acuerdo general de los partidos de oposición para iniciar la labor preparatoria de la huelga general política no sólo entre la clase obrera, sino también entre las otras capas del pueblo.

La popularización de la idea de la huel-

ga debe realizarse, a la par que en las empresas, en las instituciones de enseñanza, en las oficinas públicas, en los centros y otras organizaciones de masas, en calles y plazas de las ciudades, en aldeas y pueblos. En cada uno de estos lugares debemos proponernos crear un comité de huelga de carácter amplio, en el que se encuentren representados las diversas corrientes políticas y los distintos grupos sociales.

Las posibilidades de impulsar y dar forma organizada a la lucha antifranquista de las capas no proletarias del pueblo son innegables. La persistencia de la dictadura empuja a la ruina y a la proletarianización a estas capas en beneficio de una minoría insignificante de oligarcas.

Los grandes capitalistas se valen del Estado franquista para apropiarse de una parte siempre creciente de la renta nacional y para cargar el peso de los impuestos sobre los trabajadores y la burguesía no monopolista. La política económica franquista, orientada hacia la integración de España en el Mercado Común Europeo, conduce a la colonización de nuestro país por el capital extranjero, a la liquidación de las pequeñas empresas comerciales e industriales y a la expulsión de cientos de miles de campesinos pobres y medios de las tierras que cultivan.

El interés de las clases medias de la ciudad y del campo reclama la aplicación de una política económica que, como propugnamos los comunistas, restrinja los privilegios de los monopolios, eleve los salarios, promueva la reforma agraria, grave progresivamente los beneficios capitalistas y fomente las relaciones comerciales con todos los países, independientemente de su régimen social. Semejante política crearía un amplísimo mercado interno, condición básica del desarrollo industrial, del incremento del comercio exterior y, en fin de cuentas, de progreso económico.

España está colocada ante la disyuntiva de entregarse como víctima al neocolonialismo monopolista y convertirse en un país subdesarrollado típico, o realizar profundas transformaciones democráticas entre las que ocupa lugar preferente la reforma agraria.

La reforma agraria, que liquidaría la propiedad latifundista y daría la tierra a los que la trabajan, convertiría en consumidores a tres millones y medio de campesinos del sur de España que hoy viven en condiciones infrahumanas. En Cataluña misma, la reforma agraria, entregaría decenas de miles de hectáreas de tierra de latifundios a los obreros agrícolas y campesinos pobres y, previa indemnización a los propietarios, liberaría del peso de las rentas a los rabassaires, pequeños arrendatarios y aperceros que constituyen la gran mayoría de los agricultores catalanes.

Se comprende que la aplicación de la política económica que preconizamos los comunistas es impensable bajo el régimen franquista. Pero luchando tenazmente por ella, las capas medias pueden arrancar conquistas parciales en esa dirección y contribuir a que se produzca más rápidamente un cambio político de signo democrático.

Los campesinos, comerciantes e industriales modestos deben actuar en defensa de sus reivindicaciones en Hermandades, Cámaras, Cooperativas, Sindicatos y otras entidades profesionales. En cada una de esas asociaciones debe impulsarse un movimiento de oposición de carácter democrático y formarse un comité antifranquista unitario que se proponga movilizar y unir a todos los asociados para exigir la democratización interna de las mismas, en la defensa de los intereses profesionales y en la lucha contra la dictadura.

Los estudiantes e intelectuales, que ya juegan un importante papel en el movi-

miento de masas, pueden prestar un eficaz apoyo a la organización de la huelga general política.

En el último periodo, los intelectuales han participado de manera destacada en la acción por la amnistía, en la denuncia de la represión, en la lucha contra la censura y otras actividades antifranquistas de masas. Las informaciones que ahora dan la prensa y la radio sobre la campaña antifascista en el extranjero, sobre las huelgas obreras o los consejos de guerra contra los demócratas, aunque sean dictadas y deformadas por los servicios de Fraga Iribarne, constituyen una concesión a la presión de las masas y muy particularmente a la de los intelectuales. Este primer resultado debe animar a éstos a reforzar su acción por la liquidación de la censura; por la libertad de información y de creación artística y literaria; por la paz y por la amnistía; por la democratización de la enseñanza y por las libertades democráticas en general.

Los intelectuales catalanes deben ocupar un lugar destacado en la lucha de todo el pueblo por las libertades nacionales de Cataluña y, en particular, por la derogación de las discriminaciones que sufren la lengua y la cultura catalanas. Hay que reclamar libertad para editar diarios, revistas y toda clase de publicaciones en lengua catalana. Hay que exigir para el catalán derechos iguales al castellano en los emisoras de radio y televisión enclavadas en Cataluña y en todas las ramas de la enseñanza, incluida la universitaria. Lógicamente, la Universidad de Barcelona, debería ser la expresión más alta y el principal centro de impulsión de la cultura catalana.

Utilizando a fondo las posibilidades que abre la parodia de liberalización montada por Fraga Iribarne, los intelectuales deben abordar los distintos aspectos de la lucha por la democracia en conferencias y coloquios públicos, en el cine y en el teatro, en libros, periódicos y revistas. Deben, en fin, contribuir con su esfuerzo a la preparación de la huelga general política.

El curso 1961-62 señaló un avance sin precedentes en el proceso de politización que se opera entre los estudiantes barceloneses desde 1956, avance que en el curso actual se está consolidando y ampliando. Apoyándose en los Consejos de Curso, Cámaras de Facultad y otros organismos regulares del SEU; combinando hábilmente las formas legales y extralegales de acción, los estudiantes barceloneses continúan la lucha por una organización estudiantil independiente y democrática y por hacer de la Universidad de Barcelona un centro propulsor de la huelga general política y un bastión de la lucha del pueblo de Cataluña por la democracia.

Todos los comunistas, especialmente los estudiantes e intelectuales que están mejor situados para hacerlo, debemos buscar vías para entrar en relación con los miembros de las fuerzas armadas, clases, oficiales y jefes con el fin de realizar entre ellos un trabajo de explicación de la política de nuestro Partido.

Debemos hacerles comprender que la lucha popular no se dirige contra ellos, sino contra la dictadura. Los comunistas no les pedimos que se subleven; únicamente les pedimos que se nieguen a servir de instrumentos de la represión franquista contra el pueblo y que reclamen la despolitización del Ejército, cuya misión es defender las fronteras.

Lograr que los componentes del Ejército, la Policía Armada y la Guardia Civil comprendan la justeza de las aspiraciones democráticas del pueblo es una importante tarea de los comunistas y de todos los luchadores de vanguardia con vistas a facilitar la realización de la huelga general política.

En cuanto a los soldados, sangre y carne del pueblo, debemos asegurar que mientras permanezcan en filas sigan ligados a sus lugares de trabajo y de residencia y que compartan las inquietudes y sentimientos del resto de la población, de modo que llegado el caso se resistan a cualquier intento del Gobierno de utilizarles en operaciones de represión contra el pueblo.

El Comité Central del P.S.U. renueva su invitación a las otras fuerzas políticas catalanas a crear un Comité de Coordinación que abarque a todos los grupos y partidos antifranquistas de Cataluña y a propiciar juntos un entendimiento general, sin exclusiones, de las fuerzas de oposición de izquierda y de derecha de los diversos pueblos de España.

El P.S.U. considera que las posibilidades de lograr un cambio por vía pacífica están ligadas objetivamente a la conclusión de un acuerdo general de la oposición antifranquista de los diversos pueblos de España sobre un programa mínimo y un Gobierno democrático, de concentración nacional, sin exclusiones, encargado de asumir el Poder a la caída de la dictadura y de preparar elecciones libres.

En relación con las aspiraciones nacionales de nuestro pueblo, el P.S.U. entiende que la restauración de las libertades autonómicas conseguidas por Cataluña durante la República podría constituir una base de partida para avanzar después, de acuerdo con la voluntad popular, hacia formas más perfectas de autogobierno y de colaboración con los otros pueblos de España en los marcos de un Estado multinacional.

El P.S.U. está dispuesto a examinar los puntos de vista de las otras fuerzas y a llegar a un compromiso aceptable para todos que conduzca al restablecimiento de la democracia.

EL REFORZAMIENTO DEL PARTIDO

La preparación de la huelga general política y toda la evolución de la situación nacional e internacional reclaman un gran esfuerzo de los comunistas para fortalecer y extender las organizaciones del Partido.

Todos los comunistas, incluidos los que no militan en las organizaciones regulares del P.S.U., deben trabajar por el éxito de la Promoción Asturias, para encuadrar en el Partido a los millares de trabajadores y otros activistas que aprueban nuestra política, se sienten comunistas o desean serlo.

Necesitamos que en cada lugar de trabajo o de estudio, en cada centro de actividad social, en cada barrio o pueblo funcione un Comité del P.S.U. capaz de agrupar bajo su dirección a las organizaciones militantes de base del Partido y de estimular, organizar y dirigir la lucha antifranquista de las masas. La existencia de una amplia red de comités de Partido nos ayudará a impulsar la acción de todo el pueblo por la paz; a desarrollar el movimiento de Oposición Sindical Obrera; a organizar la lucha antifranquista entre los campesinos y las capas medias; a vigorizar la oposición intelectual y estudiantil; a preparar la huelga general política y a coronar victoriosamente la lucha por la democracia.

Necesitamos aumentar la difusión de las publicaciones del Partido y asegurar que cada Comité disponga de medios propios para editar hojas, boletines y octavillas que ayuden a nuestras organizaciones y militantes en su labor de dirección de la lucha de las masas.

Necesitamos organizar más rigurosamente la cotización de los militantes y la

ayuda económica de los simpatizantes y amigos del Partido.

Los Comités y las organizaciones del P.S.U. deben reunirse periódicamente en lugares adecuados, con garantías de seguridad, para estudiar colectivamente los distintos problemas políticos y de organización y para adoptar, también colectivamente, las decisiones que correspondan.

La vigilancia revolucionaria para impedir que penetren en nuestras filas agentes policíacos o elementos aventureros, portadores de ideas extrañas al Partido, debe mantenerse constantemente alerta. Los esfuerzos para organizar en las filas del PSU a todos los trabajadores y antifranquistas honestos de Cataluña que se sienten atraídos por el Comunismo, deben complementarse con el reforzamiento de la vigilancia revolucionaria y de la observación de las reglas conspirativas, indispensables hoy como ayer para salvaguardar al Partido de los golpes del enemigo.

El Comité Central del P.S.U. saluda la decisión adoptada por el tercer Pleno del Comité Central del P.C. de España de reconstruir la Unión de Juventudes Comunistas, como una organización juvenil independiente, amplia, de masas, que una a todos los jóvenes que quieren luchar por sus derechos y reivindicaciones, que aspiran al Socialismo. El Comité Central del P.S.U. llama a sus organizaciones y militantes a formar grupos de base de la Juventud Comunista en los centros y entidades culturales, artísticas, deportivas y recreativas con la misión de educar a los jóvenes en el espíritu del marxismo-leninismo y de llevarles a la lucha contra la dictadura. En el momento oportuno, estos grupos de base crearán la Juventud Comunista de Cataluña, organización nacional e independiente de la juventud catalana, adherida a la Unión de Juventudes Comunistas de España.

Las organizaciones del P.S.U. deben constituir grupos de mujeres comunistas y simpatizantes del Partido que se asignen la tarea de promover un movimiento democrático femenino en el que mujeres de todas las tendencias políticas luchen juntas por sus propias reivindicaciones, en defensa de la paz, por la amnistía y por las libertades democráticas.

El Comité Central del P.S.U. envía un fraternal saludo de combate a todos los comunistas encarcelados y en especial al camarada Pedro Ardiaca, miembro de nuestro Comité Ejecutivo, detenido recientemente en Barcelona.

Gracias a la acción nacional e internacional contra la represión franquista, Ardiaca y sus compañeros han sido conducidos a la cárcel en el plazo de 72 horas que marca la ley. Este resultado debe estimular la movilización popular para lograr que Pedro Ardiaca, Julián Grimau y todos los detenidos políticos sean transferidos a la jurisdicción ordinaria; por que se ponga fin de una vez a las torturas e ilegalidades policíacas y a los Consejos de Guerra por la disolución de la Brigada Política-Social; por la amnistía para los presos y exilados políticos.

El Comité Central del P.S.U. está seguro que los comunistas catalanes, estimulados por los grandes triunfos de la URSS y del campo socialista en la marcha hacia el Comunismo, cumplirán su papel dirigente de la clase obrera y del pueblo de Cataluña y harán cuanto esté a su alcance para que 1963 sea un año decisivo en la lucha para poner fin a la dictadura e instaurar un régimen democrático.

**El Comité Central del Partido
Socialista Unificado de Cataluña**

Enero de 1963